

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

ק.

עין משפט נר מצוה

א כפי א מ"י פ"י מהל' שבת הלכה א סג עשין פט טושי"ע ח"מ ס"ו טו סט"ף ו:
ב מ"י פ"ו מהל' סוכל ומתק לבנה אי ועשין בהשנות ובמ"מ סג עשין טו טושי"ע ח"מ ס"י סט"ף פ:
ג ד מ"י פ"ו מהל' טלית סג עשין ח סג טו עשין ו טושי"ע ח"מ ס"י סט"ף פ:
ה מ"י פ"ו מהל' נלוה סג עשין ו טושי"ע ח"מ ס"י סט"ף פ:
ו מ"י פ"ו מהל' נלוה סג עשין ו טושי"ע ח"מ ס"י סט"ף פ:
ז מ"י פ"ו מהל' נלוה סג עשין ו טושי"ע ח"מ ס"י סט"ף פ:
ח מ"י פ"ו מהל' נלוה סג עשין ו טושי"ע ח"מ ס"י סט"ף פ:
ט מ"י פ"ו מהל' נלוה סג עשין ו טושי"ע ח"מ ס"י סט"ף פ:
י מ"י פ"ו מהל' נלוה סג עשין ו טושי"ע ח"מ ס"י סט"ף פ:
יא מ"י פ"ו מהל' נלוה סג עשין ו טושי"ע ח"מ ס"י סט"ף פ:
יב מ"י פ"ו מהל' נלוה סג עשין ו טושי"ע ח"מ ס"י סט"ף פ:

מוסף רש"י

בית חייהם לנזוד להס' אומנות להפטרס טו, חוקות וזרות סמיו כ"ה ג'ה"ס דקדק ו"ה ט"ו דדאון דינא דגרמני. המחיב את הגורם הספד להכירי (במחובו טו). שנטל ונתן ברד, שנטל הוא המשותף ממנו כיוו ופרשו לנטל דין (בכבודו כה) דרי זה קידוש. לזון סן פוקדס (דברס כג) אבר פוטאל סכרו וחיב טלס (בבוח טג). מחיצות הכרם, סמנון לגדה הלכן על סכרו (ב"ב טג).

לפנים משורת הדין עבר ברחבי (רב יוסף) והודעת להם וג' והך ברייתא מימי נמי בפרק אלו מלאיות (ב"מ דף ל:) גבי זקן ואינו לפי כבודו וכדי ישמעאל בר' יוסי לפנים משורת הדין עבר דמתי כו' אבל כדפי' פרק האומנים (שם דף פג.) גבי רבנא בר

בית חייהם את הדרך זו גמילות חסדים ילכו זו ביקור חולים בה זו קבורה את המעשה זה הדין אשר יעשון זו לפנים משורת הדין ריש לקיש אחוי ליה דינא לרבי אלעזר אמר מעליא הוא אמר ליה "חוי דעלך קא סמכינא א"ל כי סמכת עלי מאי למומרא דאי משחכתא בישא בעינא לאחלופי לך ורוא את הוא דאמרת רבי מאיר הוא ⁶דראין דינא דגרמי מאי לאו ר' מאיר ולא סבירא לן כוותיה א"ל לא ר' מאיר יסבירא לן כוותיה הי רבי מאיר אילינא רבי מאיר (ד' ל' מ' פ' סימן) דתנן אין את הדין וזכה את החייב חייב את הוכאי מימא את הטהור מיהר את הטמא

רבי הונא דשקלינהו לגלמייהו דהנחו שקולאי לא מימי ליה אלא מימי לנען חלך בדרך טובי' ומפ' הר"י מארלוני"ש דלא שייך לפנים משורת הדין אלא בדבר שאחרים חייבין וזה פטור כמו רבי חייה דהכל ור' ישמעאל ברבי יוסי אבלו מלאיות (שם דף ל:) אבל נהיאל דרננה בר רב הונא אין חילוק בניהו לפנים משורת הדין גבי האל מלאיות (שם דף טז) אמר דעבד לפנים משורת הדין גבי הא

זו עשה מעשה נדיום ומזיק והכי מפרש בטהורין בפרק אחד דני ממונות (דף ג:) קידוש. אכר את התנועה: מחילת הכרם. קימנא לן היה גדר כנתיים זה סומן ורעיס לגדר מכאן זה סומן גפנים לגדר מכאן כלא יפטור (ב"ב דף טו.):

לפנים משורת הדין גבי האל מלאיות (שם דף טז) אמר דעבד לפנים משורת הדין גבי הא (דלנוה) דשמואל אשכחניהו להך חמרי כמדברא אהדרניהו למרייהו לנתר מריסר ירמי שמה ובהיה פטרי כ"ע וי"ל דנהניו שקולאי לא שייך לפנים משורת הדין כיון שעשו לו הזיק גדול בפשיעה שסבירו לו חזית של יין: אהוי דינא ר"י א"עזר. אכתי היה לרין למיגמר דאי לא הוה לרין למיגמר לא היה מחויב כדמשמע גבי ר' חייה דעבד לפנים משורת הדין והא דקאמר (מר) חוי דעלך קאמכינא אפילו לא אמר הוה מחייב

מה שעשה עשוי וישלם מביתו הוא איתמר עלה אמר רבי אילעא אמר רב יהוא שנטל ונתן ביד אלא הא ר' מאיר דתנן לצבוע לו אולם וצבעו שחור שחור וצבעו אדום ר' מאיר אומר נתן לו דמי צמרו התם קא עביד בידיה אלא הא ר' מאיר דתנן המסכך גפנו על גבי תבואתו של חבירו הרי זה קידש וחייב התם נמי קא עביד בידיה אלא הא ר"מ דתניא ה"מ מחיצת הכרם שנפרצה

כמו ר' חייה דא"ג דלא אמרה ליה הוה מחייב אי לאו משום דלא הוה לרין למולף ור' אלפס כתב דלעולם לא מחייב עד שיאמרו לו: **מימא** את הטמא. א"ג דלמך בנהיקין (גיטין דף טו:) המטמא והמדמק והמטכך בשוגג פטור הכא אית ליה לחיובי א"ג דשוגג הוא מהיהא טעמא דמחייב התם כדמייב ל"ד היזק שאין ניכר לא שמים היזק כדי שלא יהא כל אחד ואחד הולך ומטמא טהורויו

זו עשה מעשה נדיום ומזיק והכי מפרש בטהורין בפרק אחד דני ממונות (דף ג:) קידוש. אכר את התנועה: מחילת הכרם. קימנא לן היה גדר כנתיים זה סומן ורעיס לגדר מכאן זה סומן גפנים לגדר מכאן כלא יפטור (ב"ב דף טו.):

של חבירו הכא נמי חיוב כדי שידקק בגין יפה ונל"ד נמי שמים היזק אשוגג פטור כדי שידיעו הכא חיוב דלפ"כ לאפילו טיהר את הטמא ועירבו עם פירומוי ליכא למיחש שמא אח"כ לא יודיענו שהן טמאים כדיון שדיין זה חכם ובעל הוראה וח"י יודיענו: **מיהר** את הטמא פה שעשה עשוי וישלם מביתו. א"ל ליבש טיהר את הטמא בשום ענין אלא כשעירבו עם פירומוי כדמפרש במקנא

ב"מ דני ממונות (טהורין דף ג:) וס"פ. ובפרק עד כמה (בכורות דף טז) וס"פ. דאם הן צעין לא מה שעשה עשוי ולא ישלם מביתו שייך בהן והא דלא מפרש הכי אלא כי מוקי לה כשנשא ונתן ביד לאו משום דמעיקרא לאו בהכי עסקין אלא דמעיקרא לא איירי כשעירבו

היכי מהכתיבם בעלמא כעלמא עירבין וכוונותם שכל ליבש טיהר את הטמא בשום ענין אלא כשעירבו עם פירומוי ונתבטלו הטמאים כרוב דמרייהו ליכא לאוקמי צעין אחד דפשיטא דמקום מה שעשה עשוי שהוא טהור לא שייך ישלם מביתו וא"ת למאי דבעי לאוקמי כר"מ היכי מהכתיבם בעלמא כעלמא עירבין וכוונותם שכל ליבש טיהר את הטמא בשום ענין אלא כשעירבו עם פירומוי ונתבטלו הטמאים כרוב דמרייהו ליכא לאוקמי צעין אחד דפשיטא דמקום מה שעשה עשוי שהוא טהור לא שייך ישלם מביתו וא"ת למאי דבעי לאוקמי כר"מ

זו עשה מעשה נדיום ומזיק והכי מפרש בטהורין בפרק אחד דני ממונות (דף ג:) קידוש. אכר את התנועה: מחילת הכרם. קימנא לן היה גדר כנתיים זה סומן ורעיס לגדר מכאן זה סומן גפנים לגדר מכאן כלא יפטור (ב"ב דף טו.):

של חבירו הכא נמי חיוב כדי שידקק בגין יפה ונל"ד נמי שמים היזק אשוגג פטור כדי שידיעו הכא חיוב דלפ"כ לאפילו טיהר את הטמא ועירבו עם פירומוי ליכא למיחש שמא אח"כ לא יודיענו שהן טמאים כדיון שדיין זה חכם ובעל הוראה וח"י יודיענו: **מיהר** את הטמא פה שעשה עשוי וישלם מביתו. א"ל ליבש טיהר את הטמא בשום ענין אלא כשעירבו עם פירומוי כדמפרש במקנא

ב"מ דני ממונות (טהורין דף ג:) וס"פ. ובפרק עד כמה (בכורות דף טז) וס"פ. דאם הן צעין לא מה שעשה עשוי ולא ישלם מביתו שייך בהן והא דלא מפרש הכי אלא כי מוקי לה כשנשא ונתן ביד לאו משום דמעיקרא לאו בהכי עסקין אלא דמעיקרא לא איירי כשעירבו

היכי מהכתיבם בעלמא כעלמא עירבין וכוונותם שכל ליבש טיהר את הטמא בשום ענין אלא כשעירבו עם פירומוי ונתבטלו הטמאים כרוב דמרייהו ליכא לאוקמי צעין אחד דפשיטא דמקום מה שעשה עשוי שהוא טהור לא שייך ישלם מביתו וא"ת למאי דבעי לאוקמי כר"מ היכי מהכתיבם בעלמא כעלמא עירבין וכוונותם שכל ליבש טיהר את הטמא בשום ענין אלא כשעירבו עם פירומוי ונתבטלו הטמאים כרוב דמרייהו ליכא לאוקמי צעין אחד דפשיטא דמקום מה שעשה עשוי שהוא טהור לא שייך ישלם מביתו וא"ת למאי דבעי לאוקמי כר"מ

זו עשה מעשה נדיום ומזיק והכי מפרש בטהורין בפרק אחד דני ממונות (דף ג:) קידוש. אכר את התנועה: מחילת הכרם. קימנא לן היה גדר כנתיים זה סומן ורעיס לגדר מכאן זה סומן גפנים לגדר מכאן כלא יפטור (ב"ב דף טו.):

של חבירו הכא נמי חיוב כדי שידקק בגין יפה ונל"ד נמי שמים היזק אשוגג פטור כדי שידיעו הכא חיוב דלפ"כ לאפילו טיהר את הטמא ועירבו עם פירומוי ליכא למיחש שמא אח"כ לא יודיענו שהן טמאים כדיון שדיין זה חכם ובעל הוראה וח"י יודיענו: **מיהר** את הטמא פה שעשה עשוי וישלם מביתו. א"ל ליבש טיהר את הטמא בשום ענין אלא כשעירבו עם פירומוי כדמפרש במקנא

ב"מ דני ממונות (טהורין דף ג:) וס"פ. ובפרק עד כמה (בכורות דף טז) וס"פ. דאם הן צעין לא מה שעשה עשוי ולא ישלם מביתו שייך בהן והא דלא מפרש הכי אלא כי מוקי לה כשנשא ונתן ביד לאו משום דמעיקרא לאו בהכי עסקין אלא דמעיקרא לא איירי כשעירבו

היכי מהכתיבם בעלמא כעלמא עירבין וכוונותם שכל ליבש טיהר את הטמא בשום ענין אלא כשעירבו עם פירומוי ונתבטלו הטמאים כרוב דמרייהו ליכא לאוקמי צעין אחד דפשיטא דמקום מה שעשה עשוי שהוא טהור לא שייך ישלם מביתו וא"ת למאי דבעי לאוקמי כר"מ היכי מהכתיבם בעלמא כעלמא עירבין וכוונותם שכל ליבש טיהר את הטמא בשום ענין אלא כשעירבו עם פירומוי ונתבטלו הטמאים כרוב דמרייהו ליכא לאוקמי צעין אחד דפשיטא דמקום מה שעשה עשוי שהוא טהור לא שייך ישלם מביתו וא"ת למאי דבעי לאוקמי כר"מ

זו עשה מעשה נדיום ומזיק והכי מפרש בטהורין בפרק אחד דני ממונות (דף ג:) קידוש. אכר את התנועה: מחילת הכרם. קימנא לן היה גדר כנתיים זה סומן ורעיס לגדר מכאן זה סומן גפנים לגדר מכאן כלא יפטור (ב"ב דף טו.):

של חבירו הכא נמי חיוב כדי שידקק בגין יפה ונל"ד נמי שמים היזק אשוגג פטור כדי שידיעו הכא חיוב דלפ"כ לאפילו טיהר את הטמא ועירבו עם פירומוי ליכא למיחש שמא אח"כ לא יודיענו שהן טמאים כדיון שדיין זה חכם ובעל הוראה וח"י יודיענו: **מיהר** את הטמא פה שעשה עשוי וישלם מביתו. א"ל ליבש טיהר את הטמא בשום ענין אלא כשעירבו עם פירומוי כדמפרש במקנא

ב"מ דני ממונות (טהורין דף ג:) וס"פ. ובפרק עד כמה (בכורות דף טז) וס"פ. דאם הן צעין לא מה שעשה עשוי ולא ישלם מביתו שייך בהן והא דלא מפרש הכי אלא כי מוקי לה כשנשא ונתן ביד לאו משום דמעיקרא לאו בהכי עסקין אלא דמעיקרא לא איירי כשעירבו

היכי מהכתיבם בעלמא כעלמא עירבין וכוונותם שכל ליבש טיהר את הטמא בשום ענין אלא כשעירבו עם פירומוי ונתבטלו הטמאים כרוב דמרייהו ליכא לאוקמי צעין אחד דפשיטא דמקום מה שעשה עשוי שהוא טהור לא שייך ישלם מביתו וא"ת למאי דבעי לאוקמי כר"מ היכי מהכתיבם בעלמא כעלמא עירבין וכוונותם שכל ליבש טיהר את הטמא בשום ענין אלא כשעירבו עם פירומוי ונתבטלו הטמאים כרוב דמרייהו ליכא לאוקמי צעין אחד דפשיטא דמקום מה שעשה עשוי שהוא טהור לא שייך ישלם מביתו וא"ת למאי דבעי לאוקמי כר"מ

זו עשה מעשה נדיום ומזיק והכי מפרש בטהורין בפרק אחד דני ממונות (דף ג:) קידוש. אכר את התנועה: מחילת הכרם. קימנא לן היה גדר כנתיים זה סומן ורעיס לגדר מכאן זה סומן גפנים לגדר מכאן כלא יפטור (ב"ב דף טו.):

של חבירו הכא נמי חיוב כדי שידקק בגין יפה ונל"ד נמי שמים היזק אשוגג פטור כדי שידיעו הכא חיוב דלפ"כ לאפילו טיהר את הטמא ועירבו עם פירומוי ליכא למיחש שמא אח"כ לא יודיענו שהן טמאים כדיון שדיין זה חכם ובעל הוראה וח"י יודיענו: **מיהר** את הטמא פה שעשה עשוי וישלם מביתו. א"ל ליבש טיהר את הטמא בשום ענין אלא כשעירבו עם פירומוי כדמפרש במקנא

ב"מ דני ממונות (טהורין דף ג:) וס"פ. ובפרק עד כמה (בכורות דף טז) וס"פ. דאם הן צעין לא מה שעשה עשוי ולא ישלם מביתו שייך בהן והא דלא מפרש הכי אלא כי מוקי לה כשנשא ונתן ביד לאו משום דמעיקרא לאו בהכי עסקין אלא דמעיקרא לא איירי כשעירבו